

PROP DE VOSALTRES

Vida Consagrada i Vida Creixent

Estimats diocesans:

Vinculo aquestes dues «vides» perquè en un mateix dia celebren la seva festa anual. El 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al Temple —popularment, dia de la Candelera—, aquests dos grups nombrosos de persones es reuneixen, agraeixen a Déu la seva vida, comparteixen il·lusions i inquietuds i s'esforcen per ser útils a la societat i a l'Església.

Aquest dia l'Església recorda i celebra que Jesús és presentat a Déu al temple, seguint la tradició jueva: es consagra al Pare per fer la seva voluntat en aquest món anunciant la llibertat, la pau i la fraternitat; en definitiva, la salvació per a tota la humanitat.

La **Vida Consagrada** està formada per tots els membres dels instituts religiosos que al llarg de la història han expressat la seva vivència, a través d'un carisma o sensibilitat determinada, amb la seva presència i la seva oferta de servei a la societat. Han seguit els passos del qui va fundar la institució i que els mostra un camí per trobar-se amb Jesucrist. Viuen en comunitat i cada institut o congregació té una finalitat fundacional: l'ensenyament, l'atenció als vells, la preocupació pels orfes, l'oració... Algunes congregacions són molt antigues i altres, de recent fundació; unes tenen cases arreu del món, i altres redueixen la seva actuació a llocs concrets. La Vida Consagrada té dos àmbits: la contemplativa (en la nostra diòcesi, les Carmelites de

la Caparrella) i l'activa (en la nostra diòcesi, els mercedaris, els jesuïtes, els carmelites, els claretians, els salesians, les carmelites missioneres i les teresianes, les Carmelites Tereses de sant Josep, la Companyia del Salvador, les Dominiques de l'Anunciata, les Jesuïtines, les franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor, les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, les Germanetes dels Ancians, les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, les Filles del Cor de Maria i la Congregació de Marta i Maria).

Molts de vosaltres coneixeu algun religiós o col·laboreu en alguna de les obres que duen a terme i d'altres n'heu sentit parlar i teniu referència del seu tarannà. Suggereixo que els feliciteu en aquest dia tan significatiu per totes aquestes comunitats: s'alegraran de saber que molts comparteixen l'alegria de la seva consagració.

Vida Creixent és un moviment apostòlic amb la finalitat de l'atenció pastoral a la gent més gran. Té implantació en moltes diòcesis, on la seva presència i la seva dedicació pastoral es fan notar d'una manera excel·lent. S'agrupen a les parròquies i es reuneixen periòdicament per a la formació, per a l'oració i per a l'ajuda mútua. Són persones que manifesten una enorme activitat plena de l'experiència dels anys i de la saviesa humana que han acumulat en les seves relacions i en les seves lectures.

A la nostra diòcesi, els grups de Vida Creixent tenen especial rellevància: organitzen una jornada d'inici de curs, on presenten un programa de treball per a les reunions en cada parròquia, una jornada de fi de curs amb una avaluació del treball fet, uns retirs i altres moments d'oració, alguna xerrada i també alguna excursió. Tot ajuda a consolidar la convivència, a superar la solitud i a cuidar la seva vida espiritual.

Recordem-nos avui de tots els ancians de la nostra societat i preocupem-nos-en perquè, segons diuen els estudiosos, el tracte social i l'estima que reben els nens i els més grans és un termòmetre precís per indicar si la nostra societat està a l'altura del que humanament caldria.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'Església de Sant Antolí d'Aitona inaugura el nou altar major restaurat

El dissabte 8 de gener es va celebrar la inauguració del **nou altar major de l'Església de Sant Antolí**, un cop van finalitzar les tasques de restauració que va impulsar l'Ajuntament d'Aitona al llarg de les darreres setmanes. A l'acte hi van assistir l'alcaldesa d'Aitona, Rosa Pujol; i el Bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls.

L'objectiu d'aquesta actuació a l'altar major era garantir l'estat de conservació i dignificar aquest element religiós d'alt valor simbòlic. Els treballs van anar a càrrec del restaurador **Ramon Solé**, qui ja va encapçalar els treballs de restauració duts a terme a l'Ermita de Sant Joan, i a qui el Consistori agraeix i posa en valor la seva tasca.

Rosa Pujol, alcaldessa d'Aitona, explicava que «l'Església de Sant Antolí és un dels nostres tresors més preuats i un actiu religiós, patrimonial i

turístic de molta rellevància i d'enorme significança per al poble i per al nostre territori. Actuacions com aquesta ens permeten seguir dignificant aquest espai».

El retaule original és d'estil barroc francès, obra de l'escultor Lluís Bonifàs i Massó (1730-1786), hereu d'una nissaga d'escultors procedents de Barcelona i figura cabdal de l'escultura barroca catalana. El 1936, durant la Guerra Civil, l'església d'Aitona va ser profanada, cremada i van destruir tant el retaule barroc com l'orgue que hi havia al cor. El 1890 es va fer una reforma de l'Església i se'n va fer una altra el 1950 després de la guerra del 1936-1939. Des de final de la guerra fins al dia de Sant Josep de 1956, Sant Gaietà va ser l'església d'Aitona, dia que es va consagrar per segona vegada.

CERCA DE VOSOTROS

Vida Consagrada y Vida Creixent

Queridos diocesanos:

Vinculo estas dos «vidas» porque en un mismo día celebran su fiesta anual. El 2 de febrero, fiesta de la Presentación de Jesús en el Templo o popularmente llamada día de la Candelaria, dos grupos numerosos de personas se reúnen, agradecen a Dios su vida, comparten ilusiones e inquietudes y se esfuerzan por ser útiles a la sociedad y a la Iglesia.

Ese día 2 se recuerda y se celebra en la Iglesia que Jesús es presentado a Dios en el templo, siguiendo la tradición judía; se consagra al Padre para hacer su voluntad en este mundo anunciando la libertad, la paz y la fraternidad. En definitiva, la salvación para toda la humanidad.

La **Vida Consagrada** está formada por todos los miembros de los institutos religiosos que a lo largo de la historia han expresado su vivencia con un carisma o sensibilidad determinada con su presencia y su oferta de servicio a la sociedad. Han seguido los pasos de quien fundó la institución y les muestra un camino para encontrarse con Jesucristo. Viven en comunidad y cada instituto o congregación tiene una finalidad fundacional: la enseñanza, la atención a los ancianos, la preocupación por los huérfanos, la oración... Algunas congregaciones son muy antiguas, otras de reciente fundación. Unas tienen casas en todo el mundo, otras reducen su actuación a lugares concretos. La Vida Consagrada tiene dos ámbitos: la contemplativa (en nuestra diócesis las Carmelitas de la Caparrella); y la activa (en nuestra diócesis, los mercedarios, los jesuitas, los carmelitas, los claretianos, los salesianos, las carmelitas misioneras y las teresianas, las carmelitas teresas de san José, la Compañía del Salvador, las dominicas de la Anunciata, las jesuitinas, las franciscanas misioneras de la Madre del Divino Pastor, las Hermanas de la Sagrada Familia de Urgel, las Hermanitas de los Ancianos, las Misioneras Esclavas del Inmaculado Corazón de María, las Hijas del Corazón de María y la Congregación de Marta y María).

Muchos de vosotros conocéis algún religioso o colaboráis en alguna obra llevada por ellos. Otros más habéis oído hablar de ellos y tenéis referencia de su talento. Sugiero que les felicitéis en ese día tan significativo para todas estas comunidades; se alegrarán al saber que muchos comparten la alegría de su consagración.

La **Vida Creixent** es un movimiento apostólico cuya finalidad es la atención pastoral a las gentes de mayor edad. Tiene implantación en muchas diócesis donde su presencia y su dedicación pastoral se hacen notar de una manera sobresaliente. Están agrupados en las parroquias y se reúnen periódicamente para la formación, para la oración y para la ayuda mutua. Son personas que manifiestan una enorme actividad llena de la experiencia de los años y la sabiduría humana que han acumulado en sus relaciones y en sus lecturas.

En nuestra diócesis, los grupos de Vida Creixent tienen especial relevancia. Organizan una jornada de inicio de curso, donde presentan un programa de trabajo para las reuniones en cada parroquia, una jornada de fin de curso con una evaluación de lo realizado, unos retiros y otros momentos de oración, alguna charla y también alguna excursión. Todo ayuda a consolidar la convivencia, a superar la soledad y a cuidar su vida espiritual.

Recordamos hoy a todos los ancianos de nuestra sociedad. Queremos preocuparnos de todos ellos porque según dicen los estudiosos, el trato social y el aprecio que reciben los niños y los mayores es un termómetro preciso para indicar la altura de miras de esa misma sociedad.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Tanca l'exposició de diorames i pessebres del Peu del Romeu després de rebre 5.000 visitants

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes va tancar, la tarda del diumenge 9 de gener, l'exposició de diorames i pessebres de la capella del Peu del Romeu (1399), seu de l'entitat i ubicada al rovell de l'ou del carrer Major de Lleida. Ho va fer després d'haver rebut prop de 5.000 visitants, durant els 20 dies que va mantenir obertes les seves portes durant les festes nadalques i en els quals va rebre una mitjana d'unes 250 persones per jornada.

Abans de tancar portes, es va fer un petit acte de cloenda en el qual el president de l'entitat, Jordi Curcó, va agrair el treball en equip de la junta directiva de l'entitat, que ens moments difícils com aquests va fer possible una reeixida exposició i un intens programa d'actes que va configurar el Cicle de Nadal 2021. Tanmateix, el president de l'entitat va valorar molt positivament la resposta dels lleidatans: «Estem molt contents pel nombre de visitants que han acudit durant aquestes festes de Nadal al Peu del Romeu, per tal de contemplar els gairebé 100 diorames i un pessebre exposats i que mai havíem tingut». Jordi Curcó va destacar el fet que l'exposició va ser inaugurada i beneïda pel bisbe de Lleida Salvador Giménez.

Els 5.000 visitants van poder contemplar en aquest espai de la capella del Peu del Romeu, que és alhora la seu de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes,

una exposició de diorames i un pessebre monumental a la capella, així com la resta d'exposicions de caràcter permanent que acullen les plantes superiors, on s'exposen els 44 diorames bicíclics d'Emili Tordeira i Martha Pérez; els 16 diorames en miniatura del Llegat de Paulina Ametllat, així com els 20 diorames del Llegat de la mestre pessebrista Joaquima Barrufet, que juntament amb el conjunt de terracotes nadalques de Magdalena Ibars, traspassada el passat agost i cedides per la seva família, conformen l'extraordinària exposició de la tercera planta, que ha estat completament renovada aquest Nadal.

L'Agrupació va celebrar l'acte oficial de cloenda del Cicle de Nadal i el lliurament de premis del Concurs de Pessebres el passat diumenge 16 de gener a la nau central de la Seu Vella.

La Coral Maristes-Montserrat celebra el seu 20è aniversari

La Coral Maristes-Montserrat va celebrar el seu 20è aniversari amb un concert a l'Auditori Enric Granados el passat 30 de desembre. La coral dirigida per Gerard Riu va interpretar peces tradicionals. La coral es va crear fa 20 anys per iniciativa d'un grup de pares, mares i professors del Col·legi Maristes de Lleida.

El passat 30 de desembre, la coral va estrenar la peça *Una branca florida* amb arranjaments de Pablo Ruz basada en un poema de Màrius Torres. També dintre dels actes del 20è aniversari, la coral va impartir el concert d'Any Nou a la parròquia d'Almenar el 2 de gener.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No li tinguem por als escenaris complexos que habitem perquè allà, al mig nostre, hi ha el Senyor; Déu sempre ha fet

el miracle d'engendrar bons fruits (Jn 15, 5). L'alegria cristiana neix precisament d'aquesta certesa» (27 de novembre).

@Pontifex: «Quants migrants estan exposats, fins i tot en aquests dies, a perills molt greus, i quants perden la vida a les nostres fronteres!» (28 de novembre).

@Pontifex: «El servei és el que fa fructificar els nostres talents i dona sentit a la vida: de fet, no serveix per a viure el que no viu per a servir» (29 de novembre).

@Pontifex: «Les Benaurances són la constitució perenne del cristianisme, la brúixola que orienta les rutes que els cristians emprenen en el viatge de la vida. Viure-les permet que l'Evangeli sigui sempre jove i fecundi la societat amb esperança» (2 de desembre).

«Càritas és l'expressió de l'amor i de la misericòrdia de l'Església vers els homes i les dones que la societat ha exclòs»

Entrevistem a **JOAN CARLES NICUESA**, el delegat pastoral de Càritas Diocesana de Lleida. És la segona persona laica, després de Plàcid Burguès, que assumeix aquest encàrrec.

Quina valoració en fas?

El cas que un laic assumeixi o se li encarregui responsabilitats pastorals com en aquest cas, delegat de Càritas, no hauria de ser notícia, sinó un fet normal, ja que els laics pel fet de ser batejats i confirmats en la fe poden participar i tenen el deure de poder assumir aquestes responsabilitats en tots els àmbits de la vida de l'Església. Des d'acompanyar i cuidar les comunitats parroquials, passant per les delegacions diocesanes o altres responsabilitats pastorals i organitzatives de la diòcesi, juntament amb el bisbe, els mossens i els religiosos/es. D'això n'hem d'estar convençuts, ja ho vàiem al Concili Vaticà II.

Per posar-nos en antecedents, quina ha estat la teva experiència vital fins aquí?

A casa hem viscut el compromís dels pares en voluntariat com quelcom habitual, també les vivències del grup de joves a la Parròquia del Carme amb Mn. Jaume Montaña, els estudis amb els salesians, formar una família amb la Carmen, la meua esposa, ser pares i padrins, col·laborar tant a la Parròquia del Carme com a la Sagrada Família (Unitat pastoral de Cappont) amb la Confirmació, l'Animació de la Litúrgia i el Consell de Pastoral.

I també t'has format i has tingut responsabilitats pastorals...

A l'IREL he cursat els estudis de Teologia Pastoral i al juny vaig presentar la tesina de Màster sobre el laicat i l'Església. I pel que fa a responsabilitats pastorals, el bisbe Ciuraneta em va nomenar delegat de l'Apostolat Seglar, encàrrec que ha durat uns 12 anys. He hagut de fer un parèntesi forçat per raons de salut i familiars fins ara, quan el bisbe Salvador m'ha demanat ser el delegat de Càritas i de la Xarxa d'Entitats Caritatives i Socials. Tot i que és molta responsabilitat, cal confiar en Déu i posar-nos a treballar.

Ens pots explicar quines funcions té aquest nou encàrrec que t'ha fet el Sr. Bisbe?

La primera tasca és conèixer totes les persones que formen part de l'entitat, per tal de saber en quins projectes treballen i de què es responsabilitzen. Ara bé, la primera

funció pròpiament dita és representar el bisbe de forma permanent a Càritas Diocesana, des del tarannà propi i fer-me proper i present a la Permanent, als consells de Càritas i de les Càritas parroquials.

Que vindria a ser...

Això vol dir conèixer i escoltar, aprendre, animar i acompanyar projectes, l'equip tècnic i el voluntariat de Càritas. Igualment, ser-hi en les formacions, jornades i campanyes que es plantegin o sorgeixin, en les trobades amb la gent gran, en l'animació de les Càritas parroquials. En definitiva, vetllar i poder fer possible el que ens diu el Pla Pastoral amb relació a la presència de Càritas a les parròquies. Per altra banda, també he de conèixer de primera mà els projectes de la Xarxa, promovent i coordinant trobades i iniciatives de la Xarxa d'Entitats. A poc a poc, com he dit des del primer dia, aniré descobrint amb què puc ajudar.

Quins consideres que són els principals reptes que té al davant l'entitat?

Demana ser molt més «samaritans» evangèlicament, és a dir, sanar persones, en l'acollida, l'escolta i l'acompanyament que es fa a aquestes, i alhora ser més «profètics», perquè hi ha moltes situacions al nostre voltant que atempten contra la dignitat de les persones vulnerables, com per exemple la llei d'estrangeria, les persones sense papers, els CIES, l'especulació energètica, l'acollida dels refugiats i dels immigrants o cuidar de la casa comuna. Hem de ser prou imaginatius per fer arribar a la societat, i també a l'Església, aquesta veu que considero imprescindible. No hem de perdre de vista que Càritas és l'expressió de l'amor i de la misericòrdia dels cristians i de l'Església vers els homes i les dones que la societat ha exclòs i que aquests són el rostre de Déu.

REFLEXIONS

APORTACIONS ECLESIALS
A LA BIOÈTICA

L'Institut Borja de Bioètica

La bioètica es va introduir formalment a Europa de la mà del jesuïta P. Francesc Abel, que va fundar el 1976 la primera institució de bioètica a Europa, l'Institut Borja de Bioètica.

El Dr. Abel va comptar des dels inicis amb la col·laboració i l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, fundant en el seu hospital d'Esplugues el primer Comitè d'Ètica Assistencial (CEA) de l'Estat espanyol.

Així ho relata el propi P. Abel:

«Després de cinc anys als Estats Units, dels quals tres i mig van ser en el Kennedy Institute —Georgetown University— de Washington D.C. (des d'abril-maig del 1972 fins a setembre de 1975), tornada a Barcelona, acabada la meua tesi doctoral, amb una idea molt clara: la de començar un centre o Institut de Bioètica copiant el model del Kennedy Institute, amb les degudes modificacions (...).

»Davant els interrogants ètics plantejats pels progressos mitge-biològics calia actuar d'acord amb l'actitud que proposa el Vaticà II quan afirma: «L'Església, que guarda el dipòsit de la paraula de Déu, d'on es deriven els principis de l'ordre religiós i moral, el que no vol dir que tingui sempre la resposta a punt per a cada qüestió, desitja unir la llum de la revelació a les experiències de tots per il·luminar el camí que la humanitat acaba d'emprendre» (*Gaudium et Spes*, núm. 33). (...).

»Vull deixar constància que a l'Hospital Matern-Infantil Sant Joan de Déu (Barcelona) ha estat el fòrum on s'ha realitzat, per primera vegada, el diàleg bioètic tal com Hellegers va pensar que havia de fer-se en la clínica. L'any 1976 vaig començar a col·laborar en l'estructuració del Comitè d'Ètica Assistencial de l'Hospital Sant Joan de Déu d'Esplugues (Barcelona).»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30;16,5-13a / Sl 3 / Mc 5,1-20]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. Congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dimarts [2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Sl 85 / Mc 5,21-43]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otília Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimecres [Mt 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. La Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona

dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / Sl: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, màrtirs al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustinà; beat Joaquim de Siena, rel. servita; beata M. Ana River, rel. germanes de la Presentació de Maria; beata Jose-

fina Nicoli, vg., rel. congregació de la Missió i Filles de la Caritat; beat Nicolau Saggio de Longobardi, rel. PP. Mí-nims.

4. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / Sl 17 / Mc 6,14-29]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fundadora; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dissabte [1Re 3,4-13 / Sl 118 / Mc 6,30-34]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a. 3-8 / Sl 137 / 1Co 15,1-11 (o bé, més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Sant Pau Miki, prevere jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), màrtirs a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, màrtirs; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

«El qui estima ho suporta tot»

Ens costa a tots desistir-nos de les nostres idees prefabricades. Com pot parlar Déu a través d'una persona normal i corrent? Això no pot ser! Per això, com veiem a l'Evangeli el concitadans de Natzaret no volen creure en Jesús: *Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia. Deien: No és el fill de Josep, aquest? No volen creure, en últim terme, en l'encarnació!* Aquell home jove, que coneixien des de petit no pot ser l'enviat de Déu, el que faci realitat les promeses de la Paraula de Déu. Ens cal la fe! Creure en Déu i en els seus enviats, cosa que van fer tant *aquella viuda de Sarepta (pagana) que va acollir Elies, com el leproso de Síria Naaman (també pagà) que va creure en Eliseu.* En canvi, no van tenir fe ni les altres viudes ni els altres leprosos d'Israel, per això no van ser socorreguts. Aquesta denúncia de la manca de fe de molts del poble d'Israel i aquesta lloança de la fe d'uns pagans porta a què *els qui eren a la sinagoga el traguessin del poble i el duguessin cap a un cingle de la muntanya per estimbar-lo.* No ens agrada escoltar la veritat, reconèixer la nostra manca de fe. Però *ell se n'anà passant entremig d'ells.* Jesús no té por de dir la veritat. En ell es realitzen les paraules de Jeremies: *Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te.* Ho hem vist a l'Evangeli. A la segona lectura el magnífic himne de sant Pau: *l'amor ha d'acompanyar la fe: Si tingués tanta fe que fos capaç de transportar les muntanyes però no estimés, no seria res.* Però aquest amor és exigent: *El qui estima és pacient, no és presumit... no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud... ho suporta tot...* Jesús és el model suprem d'aquest amor. No va tenir en compte el desig criminal *dels qui eren a la sinagoga* sinó que va continuar predicant i donant la vida per tots ells i per nosaltres. Jesús, model d'amor pacient.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenyeix-te el vestit i ves a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclatada». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidón. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproso de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el duqueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No tengas miedo, o seré yo quien te intimide. Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; mas, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará.

Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despearlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.